

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

La porta de la felicitat

Una de les preguntes fonamentals que tot ésser humà es planteja és què és la felicitat i com aconseguir-la.

L'Evangeli ens narra l'episodi d'un jove ric que es va apropar a Jesús i li va preguntar què havia de fer per aconseguir la vida eterna, és a dir, la felicitat plena i per a sempre. Coneixem la resposta que li va donar el Senyor, però m'agradaria que llegíssim aquesta paràbola abans de comentar la resposta de Jesús a aquest jove.

A la porta de la felicitat arriba un home en la plenitud de la vida. El seu pas és ferm i decidit. Una força invisible sembla atreure'l cap allí. Colpeja la porta, amb força i esperançat. Surt el guardià, que, mirant-lo fixament i sorprès, li pregunta:

—Què vol?

—És aquesta la porta de la felicitat? —pregunta el bon home.

—Sí, aquesta és la porta. Però aquesta no és la teva hora.

El nostre home es queda una mica perplex, desconcertat i sense capacitat de reacció. Després d'uns segons de vacil·lació, s'asseu a terra i queda pensatiu, abstret. Així passa una llarga estona... Després comença a mirar al seu voltant encuriós: la porta, les finestres, l'edifici..., com si busqués una manera d'accedir i d'esquivar el guardià. Cap solució sembla convèn-

cer-lo. Nervió, lluita entre el desig, el dubte, la indecisió, fins que per fi es decideix a cridar novament.

—Vostè em va dir que aquesta era, efectivament, la porta de la felicitat però que no era la meua hora. Quina és, doncs, la meua hora? Què haig de fer?

—El meu paper només és aquest; no puc dir-li res més.

Com que li sembla un mur infranquejable, intenta abordar-lo d'una altra manera. Inicia una conversa amb ell: parla de mil coses, intenta caure-li simpàtic,

l'observa molt, estudia les seves reaccions i punts febles... però res. No hi ha res a fer.

Cansat, i sense aconseguir res, s'estira a terra a pensar, a jugar tot sol, a cantar, a dormir... Qui sap si alguna vegada, per casualitat, descuit o aprofitant l'arribada d'algú altre...!

Allò és avorrit, insuportable, però... Què cal fer? Com anar-se'n, si aquella és la porta de la felicitat, la seva felicitat! Passen mesos i anys sense més preocupacions que les d'organitzar la seva solitud perquè l'espera sigui al

més agradable possible. Tot pagarà la pena quan arribi la felicitat.

Molt malalt i envellit, sent com va de fallint. Potser el seu estat inspire compassió al guardià i el deixi entrar. Per aquest motiu, fent un últim esforç, s'apropa i diu un altre cop, preguntant amb la veu ja somorta:

—Com és que, si aquesta és la porta de la felicitat, no ha vingut ningú, quan al món la gent es mata per aconseguir-la?

—És que cadascú té la seva porta.

—Aleshores, està segur que aquesta és la meua?

—Sí. Aquesta era la teua porta, ara la tanco definitivament —va dir amb convenciment el guardià.

I ara tornem a la narració evangèlica. Jesús li diu al jove: compleix els manaments, ven el que tens, dóna-ho als pobres és a dir, comparteix i segueix-me.

Només aconseguirem ser feliços si sortim del nostre egoisme, si intentem fer feliços els altres, si som solidaris amb ells i si Crist, el Fill de Déu, forma part de la nostra vida, és a dir, si el seguim i l'estimem de veritat.

Amics: no ens quedem aturats esperant que la felicitat arribi a nosaltres. No oblidem que hi ha més goig a donar que a rebre.

Benvolguts germans, que Déu us beneixi a tots.

ACTUALITAT

25 anys de Mn. Josep Serra com a formador al Seminari Conciliar de Barcelona

El passat diumenge dia 2 d'octubre va tenir lloc la celebració dels 25 anys de Mn. Josep Serra com a formador del Seminari Conciliar de Barcelona. Es va celebrar una eucaristia presidida per ell mateix, amb la participació de més de vint preveres, una dotzena de diaques, els seminaristes, els candidats al diaconat, dels quals ell també n'és responsable; persones de tots els àmbits pastorals on ha col·laborat i encara col·labora i, evidentment, la seva família. A continuació hi va haver un acte a l'aula magna, amb la

projecció d'un vídeo commemoratiu d'aquests 25 anys, en el qual es van subratllar els quatre pilars del que ha estat el seu mestratge: l'amor a l'Església, a la seva vocació sacerdotal, a la seva terra i a les seves muntanyes i, finalment, a la música i al cant.

Va ser també el moment d'oferir-li uns regals com agraïment a tants anys de servei a l'Església en el Seminari. La celebració es va cloure amb un refrigeri i el tradicional pastís d'aniversari.

ENTREVISTA

Experiències monàstiques

JOSEPMARIA MARBÀ

Ara fa 10 anys, a la parròquia de Santa Maria Reina de Barcelona, un grup de feligresos es va interessar a conèixer diferents espiritualitats de monestirs europeus. Des de llavors, cada Setmana Santa s'hostatgen en diferents ordes religiosos, com els benedictins, cistercencs, santjoanistes, trapencs... En Josepmaria Marbà (*jmmarba@hotmail.com*) i la seva esposa, M. Dolors Vilanova, feligresos de la catedral de Terrassa, coordinen aquesta iniciativa.

Com va sorgir la idea?

Vaig pensar que seria enriquidor com a creients descobrir com viuen els ordes religiosos catòlics europeus i compartir amb ells la pregària i el recolliment. Amb la meua esposa ho vàrem començar a difondre entre els feligresos de Santa Maria Reina i de la catedral de Terrassa i així va néixer un grup que cada Setmana Santa ens endinsem en monestirs com Ampleforth (Anglaterra), Heiligemleitz (Àustria), Djursholm (Suècia), Vilnius (Lituània), Saint-Pé-de-Bigorre (França)...

Com viviu aquesta experiència?

Amb una gran espiritualitat. Parlant amb els religiosos, iniciant una bona amistat amb ells. Cal dir que les sortides són obertes a tothom, però són clarament d'àmbit espiritual, per viure el carisma de cadascuna de les comunitats.

Per què sentiu aquesta necessitat?

Viure el carisma de cada orde ens enriqueix. Descobrim els diferents ventalls que ofereix l'Església catòlica. Veure com aquests religiosos i religioses viuen el dia a dia d'una manera austera, alguns en soledat, en la constatació que la pregària i el treball ens engrandeix personalment. Descobrim també el procés de formació que es viu en cadascun dels monestirs. Fem el seguiment complet dels oficis del *Triduum* Pasqual amb ells. La majoria de la societat desconeix aquestes realitats.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Estimar en la malaltia

Han estat fills, pares i avis. Fa més de cinquanta anys que es varen casar. S'estimen molt. Han passat per moments de joia i de dificultats. Han viscut les responsabilitats del matrimoni, també la seva grandesa. Sempre implicats en la vida eclesial: moviments infantils, juvenils i d'adults. També en serveis diversos a la comunitat: catequesi, economia, formació... Quan, ja jubilats, gaudien de la maduresa de la vida i contemplaven, globalment, amb joia l'itinerari del seu amor, ella emmalaltí i a poc a poc s'allunyà de la realitat i de la relació habitual amb les persones. L'espòs la cuidava a casa, amb dedicació i tendresa. Passat un temps, en agreujar-se la malaltia, es va fer necessari viure en una residència amb atenció adequada a la seva situació. Des del primer dia, a mig matí, l'espòs va a la residència, s'està al seu costat, li parla amb la tendresa de sempre, l'acaricia i rep de la seva esposa mirades de pau i d'agraïment, signes de joia i en algunes ocasions una paraula, un signe que, des de la boira personal en què està immersa, dóna a entendre que el reconeix. Li dóna el dinar amb la mateixa dedicació i afecte. A mitja tarda hi torna. Un passeig

empenyent la cadira de rodes i arriba l'hora de donar-li el sopar. El marit torna cap a la casa familiar, pensant i pregant. Dóna gràcies a Déu pel dia, per cada petit gest rebut; demana forces per a demà, joia i esperança per transmetre.

Jesús és compassiu amb els qui pateixen i s'identifica amb ells: «Estava malalt i em va visitar» (Mt 25,36). L'atenció als malalts és una missió que el Senyor dóna als cristians i que podem realitzar tant en l'atenció directa a qui sofreix com amb la pregària amb què hem d'acompanyar-la. Dues dimensions d'un mateix amor expressades des de les pròpies limitacions, lluny d'angoixes i desesperacions. Jesús ens convida a participar en el ministeri de la compassió. És el que intenta fer l'espòs del nostre relat. Té molt present que un dia es donaren l'un a l'altre, en un compromís mutu de fidelitat. Recorda les paraules pronunciades: «Et prometo que et seré fidel en la prosperitat i l'adversitat, en la salut i la malaltia i que t'estimaré i t'honoraré tota la vida». Ara és hora d'estimar en la malaltia, amb la confiança que, com ho ha fet sempre, Déu segueix beneint la seva unió.

ACTUALITAT

GNA. MARÍA ALVES
Carmelita descalça del monestir de la Immaculada de Mataró

Canonització de sor Elisabet de la Trinitat

El proper diumenge, 16 d'octubre, el papa Francesc canonitzarà sor Elisabet de la Trinitat, carmelita descalça. Elisabet nasqué a Avon (França), el 18 de juliol de 1880.

Amb el desig de «fer de la meua vida una pregària contínua», als 21 anys entrà al monestir de Germanes Carmelites de Dijon. Als 26 anys, greument malalta, llegeix els escrits de sant Joan de la Creu i les cartes de sant Pau, en què descobreix l'arrel de la seva espiritualitat: «Déu ens ha creat per a ser lloança de la seva glòria». Això i el misteri de la inhabilitació de la Santíssima Trinitat en l'ànima del creient són els seus punts espirituals de referència. Morí el 9 de novembre de 1906 a Dijon.

Ens els escrits espirituals d'Elisabet descobrim una dona apassionada per temperament, «de sensibilitat volcànica», espontània, amb l'esforç de deixar-se transformar per Jesús i amb decidida voluntat d'encaminar tota la seva afectivitat i intel·ligència cap a una sola direcció, Déu.

Era una dona molt humana, sensible a la natura, a l'art, a l'amistat, a la relació amb les persones, a l'amor entranyable i afectuós que manifesta a tots.

Sor Elisabet de la Trinitat

Reproduïm aquest text que ella va escriure: «Visquem amb Déu com amb un amic. Procurem que la nostra fe sigui viva per comunicar-nos amb Ell a través de totes les coses. Portem el cel dins nostre. He trobat el meu cel a la terra, perquè el cel és Déu i Déu és a la meua ànima. El dia que vaig comprendre aquesta veritat tot es va il·luminar en mi. A poc a poc, l'ànima s'habitua a viure en la seva divina companyia, comprèn que és portadora d'un petit cel on el Déu de l'amor ha establert la seva morada. Hi ha llavors com una atmosfera divina on l'ànima respira.»

Lectures missa diària i santoral

10. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / Sl 112 / Lc 11,29-32]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana. Sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / Sl 118 / Lc 11,37-41]. Santa Sole-dat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851). Sant Germà, bisbe i mr. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963).

12. □ Dimecres [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó. Sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dijous [Ef 1,1-10 / Sl 97 / Lc 11,47-54]. St. Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, verge.

14. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / Sl 32 / Lc 12,1-7]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr. Sant Just, bisbe; santa Fortunata, verge i màrtir.

15. □ Dissabte [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora. Sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. ■ † Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Mare de Déu de la Bonanova. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor. Sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

ACTUALITAT

La comunitat francesa celebra 400 anys de presència a Barcelona

Del divendres 30 de setembre al dimarts 4 d'octubre, la comunitat francòfona de Barcelona va celebrar diversos actes per commemorar els 400 anys de la presència de la comunitat catòlica francesa a Barcelona. Aquesta comunitat està dirigida pel P. Mathias, rector de la parròquia francesa de la Mare de Déu de Lourdes (c/ Anglès, 15). Entre els diversos actes que es van realitzar, destaquem que el dia 1 d'octubre, a la basílica de la Sagrada

Família, es va celebrar una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, que va pronunciar l'homilia en un francès molt fluït. En aquesta eucaristia, la comunitat francesa va invitar totes les comunitats catòliques estrangeres presents a la ciutat de Barcelona.

La col·lecta de l'eucaristia es va destinar exclusivament al Programa de suport a persones sense llar de Càritas Barcelona.

FOTO: ITZIAR BRAVO

Càritas inaugura un nou Centre de Suport Matern Infantil a Cornellà

Coincidint amb la seva festa patronal, el passat 29 de setembre, la parròquia de Sant Miquel de Cornellà va inaugurar un nou Centre de Suport Matern Infantil destinat a vuit mares de la zona en situació de vulnerabilitat que tinguin fills fins a 3 anys.

El bisbe Sebastià Taltavull va ser l'encarregat de beneir el recinte —situat al carrer Torras i Bages, 74— i va recordar a tots els assistents que «la caritat és l'amor que es fa entrega, i viure la fe és practicar-la amb les persones».

És un espai molt alegre i clar que inclou una cuina, una sala de jocs i per dormir, un bany per als nadons i un petit pati per jugar a l'aire lliure.

A la inauguració d'aquest nou Centre de Suport Matern Infantil també hi van assistir el rector de la parròquia de Sant Miquel, Mn. Gregori Manso; el vicari episcopal, Mn. Lluís Ramis; el secretari general de l'Arquebisbat de Barcelona, Mn. Sergi Gordo, i el director de Càritas Diocesana de Barcelona, Salvador Busquets.

Inauguració de curs a la FJM

El dilluns 3 d'octubre l'arquebisbe de Barcelona va presidir la inauguració de curs de la Fundació Joan Maragall, en un acte celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. El president d'aquesta fundació, Josep M. Carbonell, va recordar que la seva missió és fer-se present en el debat intel·lectual contemporani des de les conviccions cristianes. La lliçó inaugural la va impartir el Dr. Francesc Torralba, sobre el tema «Humanisme, transhumanisme i posthumanisme. Assaig de discerniment». Durant l'acte es va fer públic el nom del guanyador del XXV premi Joan Maragall, que és el filòsof Jordi Pigem, pel seu llibre *Àngels i robots*.

La interioritat humana en la societat hipertecnològica, a la llum de Guardini, Panikkar i l'encíclica Laudato si'.

L'obra és una reflexió en profunditat sobre la condició humana actual i sobre el paradigma tecnocràtic que avui amenaça tant la interioritat humana com la sostenibilitat.

En cloure l'acte, l'arquebisbe Omeïlla va dir: «És el primer cop que vinc aquí, content d'aquest diàleg que feu entre la fe i la cultura a la societat. Necessitem aquests espais de reflexió tan importants. Continuem fent aquest treball d'obrir camins perquè tots prenguem consciència de la dimensió transcendent de la vida.»

ACTUALITAT

Missa patronal a la parròquia d'Hostafrancs

Amb motiu de la festivitat dels Sants Àngels de la Guarda, el passat 2 d'octubre, l'arquebisbe Joan Josep Omella va presidir l'eucaristia a la parròquia del Sant Àngel Custodi d'Hostafrancs.

A l'homilia va recordar que l'existència dels àngels està fora de dubte i que l'Església sempre els ha venerat i n'ha difós el culte, citant com a exemple la menció que fa l'Antic Testament repetides vegades i també el Nou Testament.

«És doctrina admesa comunament que, al néixer, el Senyor ja ens assenjala un àngel per a la nostra custòdia i que cada família, cada poble, cada nació té el seu propi àngel», va destacar Omella.

L'endemà, dia 3, l'arquebisbe va presidir una missa a la catedral a la qual hi varen assistir responsables i membres dels cossos de seguretat, que tenen els sants àngels com a patrons.

Footprints, el camino de tu vida

El passat 23 de setembre es va estrenar aquesta pel·lícula que es projectarà a Barcelona a partir del 14 de octubre, als cinemes Comèdia, i Gran Sarrià Multicines.

La pel·lícula mostra l'experiència d'un grup de joves dels Estats Units que recorre el Camí de Sant Jaume a la recerca d'una trobada més íntima amb Déu.

És apta per a tots els públics, i especialment indicada per a joves i famílies.

Més informació: www.footprintslapelícula.com.

Una part de la recaptació es destinarà a persones sense llar, a través de programes d'ajut de Càritas.

LLIBRES

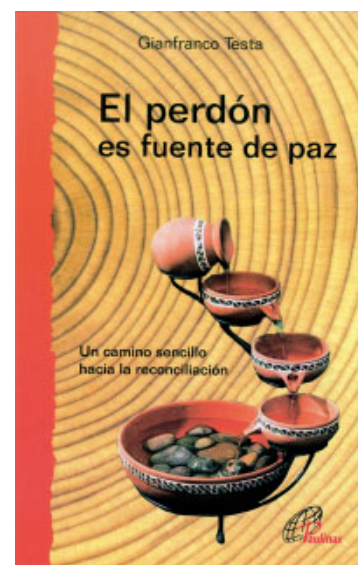

Paraula i vida 2017. L'Evangeli comentat cada dia

Un any més, des de fa dotze anys, l'Editorial Claret publica aquest llibre que conté els evangelis de cada dia de l'any acompanyats d'un breu comentari. Aquest any l'autor dels comentaris és el papa Francesc, que amb el seu estil ple de frescor i de vivacitat acosta a les persones d'avui el missatge de la Paraula de Déu.

El perdón es fuente de paz

Este es un libro sobre el perdón y la reconciliación. Su autor, el P. Gianfranco Testa, es misionero de la Consolata y fundador de la Universidad del Perdón de Turín. El libro consta de dos partes: la primera incluye un conjunto de narraciones y ejemplos vívidos útiles para facilitar la comprensión, desde una perspectiva meramente humana. La segunda parte, en cambio, es una reflexión cristiana sobre este mismo tema.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

Lectura del segon llibre dels Reis

(2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra.

Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor». Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo». Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!». En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrera donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità.

Jesús digué: «¿No eren deu els qui han estat purificats? ¿On són els altres nou? ¿Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

Lectura del segundo libro de los Reyes

(2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra.

Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó.

Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor.»

Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús.

Es palabra digna de crédito:

Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.»

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús rostro en tierra, dándole gracias. Ese era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete: tu fe te ha salvado.»

El samarità agraït

L'evangeli d'avui és una narració que només ofereix Lluç. Precisament en tant que episodi lucà té unes característiques que val la pena remarcar. N'escollim tres.

La primera és sobre el camí, un tema central en Lluç. El text diu que Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Però, com pot Jesús, que va de nord a sud, fer una marxa que el porta en direcció a l'est o a l'oest? La geografia de la secció central de Lluç (el viatge a Jerusalem) és una construcció de Lluç on pot encabir tradicions sense coordenades d'espai i temps. Ho palesa el fet que en tota aquesta llarga secció (9,51 – 19,17), fora de la nota del text d'avui, Lluç no esmenta ni un poble, ni una vall, ni una contrada. És una geografia al servei de la centralitat de Jerusalem. La ciutat santa és un lloc sagrat que polaritza tota la narració: «No convé que un profeta mori fora de Jerusalem» (Lc 13,33).

La segona, sobre l'aparició dels deu leprosos és una sorpresa per al lector. Però hi ha més: no solament coneixen el nom de Jesús sinó que s'adrecen a ell com a *mestre*, amb un mot lucà que utilitzen els deixebles per adreçar-se a Jesús i que literalment no apareix mai ni a Marc ni a Mateu. Però, endemés, la petició és genèrica: «Tingues compassió de nosaltres». Aquesta petició es troba en altres textos de Lluç (16,24; 18,13; 18,38). Què demanen? No se sap. Jesús els envia als sacerdots. Aquest gest ja deixa entreveure que Jesús, seguint el Levític, els envia perquè es puguin incorporar a la vida del poble (Lv 13,39). La guarició serà un fet.

Finalment, la constatació de la guarició i l'acció de gràcies del samarità arrodoneixen l'ensenyament de l'escena. Un contrast múltiple: entre agraïment i ingratitud; entre el samarità i els jueus i, sobretot, entre la guarició i la interpretació de fe. No deixa de ser significatiu que aquesta és l'única escena dels evangelis en la qual la lloança a Déu del guarit està acompanyada per la seva l'acció de gràcies a Jesús. D'aquesta forma la guarició és atribuïda directament a Jesús.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

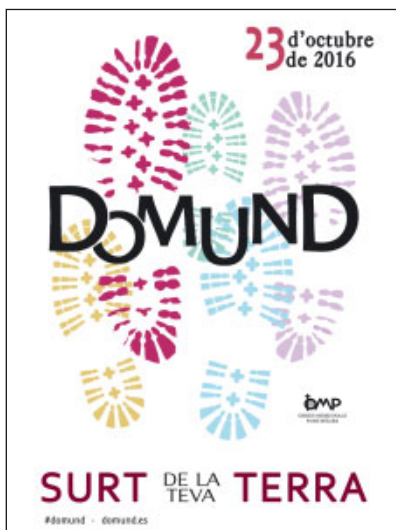
Dimarts 11 (11 h). Presidirà la presentació de la Memòria de Càritas Catalunya, a la seu de la Tarraconense.

Dijous 13 (10 h). Participarà en la reunió ordinària de la Congregació per als bisbes al Vaticà.

Actes

Pregó del DOMUND a la basílica de la Sagrada Família. Dissabte 15 d'octubre (19 hores), amb el següent programa:

- Introducció de D. Anastasio Gil, director de les Obres Missionals Pontífiques.
- Pregó de la Sra. Pilar Rahola, periodista, presentada pel Sr. Josep Cuní, periodista.
- Concert del cor de cambra Francesc Valls.
- Comiat, a càrrec de Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona.

Les persones interessades a assistir-hi, podeu recollir les invitacions gratuïtes els dies 10 i 11 d'octubre, al Seminari Conciliar de Barcelona, de 10 a 13 h, fins que s'esgotin.

Parròquia Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78). En la festivitat de la Mare de Déu del Pilar, dimecres 12 d'octubre (19.30 h), missa solemne i homilia commemorativa, «Canto a la Virgen del Pilar», pel 60è aniversari de la consagració de l'església.

Retaule de Ramon Llull. Dissabte 15 d'octubre (18 h), inauguració i bene-

dicció d'un retaule de Ramon Llull, de Bernat Soler i Mañé, a la parròquia de Sant Bartomeu (c/ Mare de Déu de Port, 350). A les 20 h, Mn. Gaspar Mora Bartrés presidirà l'eucaristia i beneirà el nou retaule.

Adoració eucarística a la cripta de la Sagrada Família. Dijous 13 d'octubre (20.15-23 h), missa i vespres. Els segons dijous de cada mes i tots els diumenges hi haurà confessors, a partir de les 18 h. Inscripció torns adoració perpètua: apartat de correus, suc. 44/44063/08014 Barcelona. Més informació: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com

Catequesis para adultos del Camino Neocatecumenal. Los martes y jueves (20.30 h), de octubre a diciembre, en la parroquia Sta. Joaquina Vedruna (c/ La Gleva, 25). Entrada libre y gratuita. Información: t. 932 003 931 / www.santajoquinabcn.com

Sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa. Dilluns 10 d'octubre (19 h), amb Jordi Amat, escriptor i filòleg. A l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia (c/ del Sol, 2). Diumenge 9 d'octubre (17 h), projecció del DVD *La Cenerentola*, de

Gioacchino Rossini. Orquestra Scala de Milà, director Claudio Abbado. Aportació voluntària. Info t. 650 009 755.

Curs de dansa contemplativa.

Adreçat a aquelles persones que vulguin explorar una nova forma de pregària, i també a catequistes, mestres i professors de religió, equips de pastoral, religiosos/es... Dies 4, 5 i 6 de novembre, al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55). Places limitades. Info i inscripcions: infor@culturabenedictines.es / www.culturabenedictines.es

Curs 100% en línia de diàleg entre ciència i fe.

El proper dilluns 10 d'octubre començarà una nova edició del curs Ciència i fe en diàleg organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya amb el patrocini del Pontifici Consell per a la Cultura (Vaticà). El curs vol ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir des de la ciència (cas Galileu, evolució i creació...). Per a més informació: www.CienciaIfeBCN.com

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

La puerta de la felicidad

Una de las preguntas fundamentales que todo ser humano se plantea es qué es la felicidad y cómo conseguirla.

El Evangelio nos narra el episodio de un joven rico que se acercó a Jesús y le preguntó qué tenía que hacer para conseguir la vida eterna, es decir la felicidad plena y para siempre. Conocemos la respuesta que le dio el Señor, pero me gustaría que leyésemos esta parábola antes de comentar la respuesta de Jesús a ese joven:

A la puerta de la felicidad llega un hombre en la plenitud de la vida. Su paso es firme y decidido. Una fuerza invisible parece atraerlo hacia allí. Golpea la puerta, fuerte y esperanzado. Sale el guardián, quien, mirándolo fijo y extrañado, le pregunta:

—¿Qué desea?

—¿No es esta la puerta de la felicidad? —pregunta el buen hombre.

—Sí, esta es la puerta. Pero esta no es tu hora.

Nuestro hombre se queda un poco perplejo, desconcertado y sin capacidad de reacción. Tras unos segundos de vacilación, se sienta en el suelo y queda como pensativo, ensimismado. Así pasa un largo rato... Después empieza a mirar a su alrededor, con curiosidad: la puerta, las ventanas, el edificio..., como si buscara una manera de entrar y de burlar al guardián. Ninguna solución parece convencerle. Nervioso, lucha entre el deseo, la duda, la indecisión, hasta que por fin se decide a llamar nuevamente.

—Me dijo usted que esta era, efectivamente, la puerta de la felicidad pero que no era mi hora. ¿Cuál es pues mi hora? ¿Qué tengo que hacer?

—Mi papel es sólo éste; no puedo decirle más.

Como le parece un muro infranqueable intenta abordarlo de otra manera. Entabla conversación con él, habla de mil cosas, intenta caerle simpático, observa mucho, estudia sus reacciones y puntos flacos... pero nada. No se sale con la suya.

Cansado, y sin conseguir nada, se echa en el suelo a pensar, a jugar solo, a cantar, a dormir, ¡quién sabe si alguna vez, por casualidad, despiste o aprovechando la llegada de otro...!

Aquello es aburrido, insoportable, pero ¡qué hacer, cómo irse, si aquella es la puerta de la felicidad, su felicidad! Pasan meses y años sin más preocupaciones que las de organizar su soledad para que la espera sea lo más agradable posible. Todo valdrá la pena para cuando llegue la felicidad.

Muy enfermo y envejecido se ve desfallecer. Quizá su estado inspire com-

pasión al guardián y lo deje entrar. Por eso, juntando las últimas fuerzas, se acerca y llama de nuevo, preguntando con su voz ya mortecina:

—¿Cómo es que, siendo esta la puerta de la felicidad, no ha venido nadie, cuando en el mundo la gente se mata para conseguirla?

—Es que cada uno tiene su puerta. —¿Entonces, es seguro que ésta es la mía?

—Sí. Esta era su puerta, ahora la cierro definitivamente —dijo con fuerza el guardián.

Y ahora volvamos a la narración evangélica. Jesús le dice al joven: cumple los mandamientos, vende lo que tienes, dáselo a los pobres, es decir comparte, y sígueme.

Solo conseguiremos ser felices si salimos de nuestro egoísmo, si intentamos hacer felices a los demás, si somos solidarios con ellos y si Cristo, el Hijo de Dios, forma parte de nuestra vida, es decir, si le seguimos y le amamos de verdad.

Amigos: no nos quedemos parados esperando que la felicidad llegue a nosotros. No olvidemos que hay más gozo en dar que en recibir.

Con todo mi afecto.